

Doručení žaloby prokuristovi jest účinným proti akciové společnosti jen tehdy, týká-li se spis právní věci, jež se vztahuje na provoz (Betrieb) obchodní živnosti, neboť jen potud sahá procesní plná moc obsažená v prokuře. (Komentář Staub-Pisko k čl. 235 obch. zák. § 1). Podle obsahu žaloby domáhá se žalující strana na žalované společnosti náhrady dovozného a výloh ze spedičního obchodního spojení se žalovanou firmou, vztahuje se tedy žalobní nárok na provoz obchodní živnosti žalované firmy a byl proto její prokurista F., i když byl jen prokuristou kolektivním, oprávněn k přijetí žaloby. Jest tudíž názor odvolacího soudu, že k přijetí žaloby a obsílky k prvnímu roku oprávněn nebyl a že řízení provedené na základě takového doručení, jakož i rozsudek pro zmeškání jsou zmatečnými, podle § 477 čís. 4 c. ř. s., právě mylným. Doručení se stalo způsobem zákonným. Ostatně nebyla oním doručením žalované firmě odňata možnost před soudem jednat, vždyť žaloba i obsílka dostaly se, jak jest zřejmo z přípisu žalované ze dne 14. listopadu 1928, žalované firmě, neboť v něm doznává žalovaná firma listinou podepsanou dvěma prokuristy, kteří jsou oprávněni firmu na venek zastupovati a za ni jednat, že žalobu i obsílku obdržela třináct dnů před prvním rokem, takže měla dosti času, aby k roku poslala procesního zmocněnce, jenž by byl její námitky přednesl (viz rozh. ze dne 8. října 1920, čís. 13.714, Právník 89/03 a ze dne 17. dubna 1907, čís. 3205 Právník 798/07). Není tu tedy zmatečnosti dle § 477 č. 4 c. ř. s. a bylo proto zrušiti usnesení soudu odvolacího a naříditi mu, by, nehledě k zrušovacímu důvodu, odvolání vyřídil.

Čís. 8901.

Návrh dlužníkův, by byla zrušena exekuce vzhledem k § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., jest za předpokladu § 44 odstavec prvý ex. ř. důvodem k odkladu exekuce.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, R I 272/29.)

Dlužníci navrhli, by byly z důvodu § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. zrušeny exekuce povolené proti nim prvním soudem vkladem práva zástavního a vnucenou dražbou nemovitostí, ježto rozsudek krajského soudu ze dne 6. dubna 1928 tvořící exekuční titul byl vydán absolutně nepřislušným soudem, ano jeho podkladem bylo plnění podle splátkového obchodu. S návrhem tím spojili stěžovatelé návrh na odložení dražebního řízení, odůvodňující jej tím, že by jim prodejem nemovitostí vznikly nenahraditelné škody, ježto by byli zbaveni přístřeší a nemovitost byla by prodána pod cenou. Soud první stolyce vyhověl návrhu na odložení exekuce, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Jde o to, zda jsou splněny předpoklady pro odložení exekuce podle § 42 a 44 ex. ř. Nelze

o tom pochybovati. V projednávaném případě nejde sice o žádný z případů v § 42 ex. ř. uvedených, ale jde tu, což nelze přehlédnouti, o použití § 6 splátkového zákona, který zůstal nedotčen exekucním řádem. Podle tohoto ustanovení zákona jest zrušiti exekuci, a to již z úřední moci, tím spíše proto k návrhu, ukáže-li se, že jde v souzeném případě o splátkový obchod a že zejména dopadá ustanovení § 6 splátkového zákona. (rozh. čís. 8325 sb. n. s.). Podle § 6 splátkového zákona náleží soudu, by z moci úřední dbal toho, zda jest tu místní příslušnost ve smyslu § 6 uvedeného zákona. Soud jest proto také povinen, byl-li příslušným návrhem dlužníka upozorněn, by ve všech případech tudíž i po vynesení rozsudku a za exekucního řízení, pokud nedošlo k exekucnímu prodeji, vyšetřil okolnosti a z nich zjistil, zda jde o splátkový obchod a zda dopadá ustanovení § 6 splátkového zákona (Neumann strana 245). Spojili-li stěžovatelé s návrhem na zrušení exekuce podle § 6 uvedeného zákona další návrh na odložení exekuce, bylo tomuto podle zákona vyhověti, když v něm stěžovatelé také tvrdili, že by výkon exekuce způsobil jim nenahraditelnou neb těžce nahraditelnou škodu, a vyhověli tak i předpokladu § 44 první odstavec ex. ř. Že by předpoklad ten nebyl dán, nebylo vymáhající věřitelkou v jejím rekursu ani tvrzeno.

Čís. 8902.

Právní zástupce, jenž opomenul podati opravný prostředek proti nepříznivému soudnímu rozhodnutí, ručí straně, lze-li předpokládati, že by opravný prostředek byl měl úspěch. Nelze žádati přesný důkaz v tom směru.

Nastal-li případ § 87 konkursního řádu, platného pro Slovensko, nese úpadkové útraty, pokud jde o hotová vydání opatrovníka úpadkové podstaty, věřitel, jenž žádal o vyhlášení úpadku a nesložil zálohu na úpadkové útraty.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, Rv I 1220/28.)

Žaloba, již domáhaly se klientky na svém právním zástupci náhrady škody, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Žalobkyně spatřují nárok na náhradu škody v tom, že žalovaný opomenul podati opravný prostředek proti usnesení sedrie v Báňské Bystřici ze dne 20. července 1925, jímž bylo uloženo žalobkyním, by složily zálohu po 3.000 Kč ke krytí výloh úpadku a vyřknuto, že, neučiní-li tak, bude úpadek zastaven a žalobkyně jako firmy navrhnoucí úpadek povinny nésti dosavadní útraty úpadkového řízení. Žalobkyně namítaly, že usnesení to jest protizákonné a že by jim nebyla vznikla škoda v žalobě uvedená, kdyby byl žalovaný jako jejich právní zástupce podal proti němu závčas opravné prostředky. Jest proto otázkou, zda jde na straně žalovaného, který, jak není sporno, nechal ono usnesení sedrie vejíti v moc práva, o opomenutí, které by ho činilo zodpovědným za škodu. Opomenutí jest považovati za příčinu škody, kdyby jednání povinnosti vyhovující bylo pravděpodobně odvrátilo škodu. Podle toho